

de la veritable democràcia, una revolada de corbs i un remat de llops famèlics, vol enforçarla en el llot caciquil en que Espanya està engegada. La corrupció nefasta dels partits castiços, vol tacar sa immaculada túnica de verge i vol portarnos a remolc del seu pas ganser, incapaços de comprendre tota la grandiositat de nostre sincer pensament.

Ens temen i ens odien, i son designi d'anorrear-nos es veu impotent contra la voluntat ferma dels catalans. Nosaltres corresponem d'un altre modo ben diferent. Quan els partits castiços espanyols, no es preocupen d'altre cosa que de tramir conjures, de fer zancadilles, disputant-se com a gossos les sobres del festí del presupost, quan s'uneixen en un maridatge monstruós totes les titulades esquerres espanyoles per a assolir el poder, qu'es l'únic fi de llurs actes, l'única veu que s'aixeca invocant el nom de la pàtria, fitant la mirada als sagrats interessos nacionals, oblidant els agravis polítics, per recordar-se solament del prestigi d'Espanya i dels espanyols, es en Cambó, l'home fillat de separatista, de traïdor i contra qui la conxorxa centralista i la seva sucursal l'Unió Monàrquica Nacional, va concitar els odis de les faràndules caciquils que tenen sa representació en els caps dels partits castiços de Madrid. Fa pocs dies així ho deia un periòdic tan caracteritzat com *La Correspondencia Militar*.

Però si nosaltres hem d'esperar dels de fora el respecte i la consideració qu'ens deuen, no el conseguirem mai. Com deia en Rahola: «si Jesús, per ressuscitar, hagués demanat permís als cuics que hi havien al seu sepulcre, jamai hagués tornat a viure.» Som nosaltres els que hem de conquerir, amb nostre esforç, la victòria de Catalunya; es la nostra voluntat la que ha de fer triomfar la voluntat de la terra; però no ho conseguirem jamai sense una potentia i forta organització que fassi mancomunar els esforços individuals i sembri la llevor de la ciudadania.

A tots preguem el seu sacrifici. A tots demanem una mica de bona voluntat. La lliçó del primer de juny deu ésser profitosa, i tinguem fe en nosaltres mateixos, que de nostra voluntat depén exclussivament que les properes eleccions a Corts ens donguin les antigues glories, qu'uns marxans de conciències ens volen usurpar.

TOMÁS BENET

Impuritat

LES eleccions han estat, per al centralisme, un cop mortal. Si el govern es procurava una majoria — tan primparada, tanmateix! — el centralisme perdía l'única romanalla de prestigi: la pulcritud política de l'Antoni Maura.

Perquè en Maura era un centralista i hom el considerava, encara pulcre. Els fets han palesat com, per a conservar-se, el centralisme ha d'haver recurs a la impuritat, la impuritat que li durà la la mort, la pulcritud d'en Maura deixava d'ésser-ho en les passades eleccions, engiponades pel gran cacic de Múrcia, l'afalagador de les cobejances pretorianes.

Les eleccions de l'any passat havien estat un avenç, quant a puresa en el sufragi, sobre tot a Catalunya. Semblava que els antics temps cacicals ja no podien tornar, a casa nostra. I han tornat! I han tornat en unes eleccions presidides per en Maura!

Tots els antics procediments han estat empleats. Les coaccions de les autoritats han arribat — sobre tot a Girona — a un punt inversemblant. Les coaccions del diner — qui és, a fi de comptes, l'autoritat més forta — han aclaparat els electors roïns. després de desinflar les butxaques dels titelles de la U. M. N.

Però de tot això, que se n'ha tret? La voluntat de Catalunya no ha pogut ésser ofegada. Allà on l'ideal ha pogut manifestar-se, empès pels nuclis conscients, tot candidat centralista ha sigut re-